

תפ"ח 4319/03/15 - מדינת ישראל נגד ציון בן חמו, פולירן פרופילים בע"מ

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 4319-03-15 מדינת ישראל נ' בן חמו(פורמלי) ואח'

בפני	כב' השופטת חני סלוטקי - אב"ד
	כב' השופט אלון אינפלד
	כב' השופט אריאל חזק
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. ציון בן חמו (פורמלי) 2. פולירן פרופילים בע"מ

החלטה

השופט א. אינפלד:

למי נתונה הסמכות לדון בעבירת "סיוע לאויב במלחמה", שעונשה המרבי יכול להיות עונש מוות אם "העבירה נעברה בתקופה בה מתנהלות פעולות איבה צבאיות". זאת, כאשר כתב האישום אינו מיחס לנאשם ביצוע המעשה בנסיבות אלה? האם הסמכות נתונה לבית המשפט המחוזי בהרכב רגיל, או לבית המשפט המיוחד הדן בעבירות שעונשן עונש מוות?

רקע

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס לנאשם שלשה אישומים ולנאשמת אישום אחד. האישום הראשון, המשותף לנאשם ולנאשמת, מייחס להם עבירות קשירות קשר, וכן עבירות קבלת דבר במרמה, מגע עם סוכן חוץ, איסור פעולה ברכוש טרור, והעיקר לענייננו - סיוע לאויב במלחמה, לפי סעיף 99 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). זאת, ב- 21 הזדמנויות. האישומים האחרים מייחסים לנאשם עבירות הלבנת הון ושיבוש מהלכי משפט.

2. עיקר טענתה העובדתית של המדינה לגבי האישום הראשון, נוגע לכך שהנאשם הוא המנהל של הנאשמת שהיא חברה ליצור צינורות ופרופילים, אשר מייצאת סחורה לרצועת עזה. על פי הטענה, היועץ המשפטי של משרד הביטחון אסר על הנאשם לסחור עם סוחר עזתי מסוים בשם אוסמה. זאת, נוכח מידע מודיעיני לפיו הברזל הנמכר לאוסמה מועבר לחמאס ומשמש למטרות טרור. נטען כי, למרות איסור זה, הנאשם המשיך למכור סחורות לאוסמה וזאת באמצעות סוחרים עזתיים אחרים. סחורה זו הועברה לאוסמה באמצעות

הסוחרים האחרים, ב-21 עסקאות מסוימות, אשר יוחסו באופן פיקטיבי לסוחרים האחרים. מכיוון שתעודות המשלוח והחשבוניות היו על שמם של הסוחרים האחרים, הצליחה הסחורה לעבור את הבדיקות הביטחוניות במעבר כרם שלום, ולהגיע אל רצועת עזה. נטען, כי הנאשם הסכים למכור את הסחורות לאוסמה, למרות אזהרת היועץ המשפטי של משרד הביטחון, ולמרות שידע "בוודאות קרובה לוודאי" (כלשון כתב האישום), כי הסחורה תועבר לארגון החמאס, וכי החמאס משתמש במוצרי הברזל להכנת אמצעים אשר ישמשו את ארגון החמאס במלחמתו נגד ישראל.

3. הנאשמים הודיעו כי הם כופרים בכתב האישום, והתיק נקבע להוכחות.

4. לקראת מועד ההוכחות הראשון, העלתה ההגנה על הכתב טענה מקדמית, לפיה אין סמכות לבית משפט זה, בהרכב זה, לדון בכתב האישום. זאת, מכיוון שמדובר באישום בגין עבירה שעונשה המרבי הוא עונש מוות, והסמכות נתונה להרכב מיוחד, לפי חוק בתי המשפט (עבירות שעונשן מוות), התשכ"א-1961 (להלן: "חוק עבירות שעונשן מוות"). לאחר שהמדינה הגיבה בשתי תגובות בכתב, ההגנה השיבה בכתב, ונשמעו טענות הצדדים בדיון על פה, ניתנת החלטה זו בשאלת הסמכות.

עיקר טענות הצדדים

5. הסיגורים מפנים לכך כי אחד מסעיפי האישום המיוחסים לנאשם, סעיף 99 לחוק העונשין, היא עבירה שהעונש הקבוע לצידה הוא "מיתה או מאסר עולם". כן מפנים הסיגורים להוראות חוק עבירות שעונשן מוות, הקובע הרכב מיוחד לדיון בעבירות שעונשן מוות, הרכב שלושה ובו שופט אחד שהוא שופט בית המשפט העליון, אשר ישמש גם כאב בית הדין. הוראה זו חלה על כל עבירות שעונשן מוות "בין שנקבע עונש זה כעונש חובה ובין שלא נקבע כך, בין שבכתב האישום נכללו עבירות כאלה בלבד ובין שנכללו בו גם עבירות אחרות". נוכח הוראה זו, טוענים הסיגורים המלומדים, כי אין סמכות להרכב פלילי "רגיל" זה, הדן בפשעים חמורים אך המורכב משלושה שופטים של בית המשפט המחוזי.

6. המדינה השיבה תחילה כי אין בכוונתה לבקש מבית המשפט להטיל עונש מוות ולפיכך קיימת סמכות. למותר לציין, כי אין בטענה זו תשובה של ממש, שהרי הסמכות אינה נגזרת מהענישה המבוקשת על ידי המדינה, אלא מהעונש המרבי הקבוע בחוק. בהמשך, הגישה המדינה תשובה משלימה ובה טענה מהותית יותר. המדינה מסבירה כי על העניין דנן חל סעיף 96 לחוק העונשין, הקובע כי: "על אף האמור בפרק זה לא יטיל בית המשפט עונש מוות אלא אם העבירה נעברה בתקופה שבה מתנהלות פעולות איבה צבאיות של ישראל או נגדה". המדינה מבהירה, כי כתב האישום אינו כולל טענה לפיה העבירה בוצעה בתקופה בה מתנהלות פעולות איבה. ממילא, אין העונש המרבי הצפוי לנאשם עונש מוות, אלא מאסר עולם בלבד. מכאן, טוענת המדינה כי העניין נתון לסמכות בית המשפט המחוזי, בהרכב רגיל.

7. המדינה תמכה יתדותיה בהחלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב, אשר דחה טענה דומה של נאשם. זאת, בתפ"ח (תל אביב) 4/97 **מדינת ישראל נ' נחום מנבר** (מיום 19.5.1998). אף שם, דובר במי שהועמד לדין בעבירת סיוע לאויב במלחמה, כבמקרה זה. בית המשפט המחוזי בתל אביב, מפי כב' השופטים סטרשנוב, המר וטימן, קיבל את עמדת המדינה לפיה, נוכח הוראות סעיף 96 לחוק העונשין, הנאשם אינו צפוי לעונש מוות. הוסבר, כי סמכותו של בית המשפט נקבעת על פי העונש המרבי אותו הוא מוסמך ורשאי

לגזור, על פי כתב האישום הנתון בפניו. במקרים בהם מדינה אינה טוענת כי התקיימו תנאי סעיף 96 לחוק העונשין, היינו כי מדובר "בתקופה שבה מתנהלות פעולות איבה", אין לבית המשפט סמכות להטיל עונש מוות. בית המשפט המחוזי הבהיר כי הדבר נוגע להגדרת העבירה בה מדובר. כך, כמו בעבירה שבה נסיבות מחמירות הקבועות בחוק משנות את העונש המרבי, ועלולות לשנות את בית המשפט המוסמך, כך גם במקרה כזה. משמע, כל עוד אין מוגש כתב אישום הטוען במפורש כי מתקיימת הנסיבה המחמירה, לפיה מדובר "בתקופה שבה מתנהלות פעולות איבה", אין תחולה להוראות חוק עבירות שעונשן מוות.

8. בתגובה שבכתב ובטיעון על פה, ביקשו הסניגורים מבית משפט זה לחלוק על עמדת בית המשפט המחוזי בתל אביב. לשיטת הסניגורים, אין סעיף 96 לחוק העונשין מגדיר נסיבות מחמירות שהן חלק מהגדרת העבירה, אלא מדובר בתנאי להחלת עונש המוות בפועל. לשיטת הסניגורים, הוראת החיקוק, סעיף 99 לחוק העונשין במקומה עומדת, קובעת את העונש המרבי הפורמאלי, ומעונש זה נגזרת סמכות בית המשפט.

9. הסניגורים הפנו לע"פ 313/79 דדה נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 57 (1979), אשר עסק גם כן בגבול הסמכות. באותו מקרה, דובר בגבול בין סמכותו של השופט היושב כדן יחיד בבית המשפט המחוזי, לבין מותב תלתא. שם, למרות שהסמכות הייתה נתונה להרכב שלושה, הנאשם נדון בבית המשפט המחוזי לפני דן יחיד. בית המשפט העליון החזיר את העניין לדיון מחדש לפני בית המשפט המחוזי, אך התגלעה מחלוקת בשאלה אם ראוי ההרכב החדש להסתמך על הראיות שגבה השופט כדן יחיד. בהקשר זה, השופט שמגר, כתוארו אז, בסעיף 10 לחוות דעתו, עמד על חשיבות הגדרות הסמכות על ידי המחוקק. השופט שמגר עמד על כך שהסמכות השונה, הנתונה להרכב שלושה, אינה רק הסמכות להטיל את העונש היותר חמור בסוף הדרך, אלא לקיים את הדיון כולו מעיקרא. בלשונו של השופט שמגר, מהות הסמכות היא: "לתחילה שענינה ומטרתה - הדיון כולו, מראשיתו עד סופו. הווה אומר, המחוקק לא ביקש רק להגביל סמכות הענישה של שופטי בית משפט השלום או של שופט בית המשפט המחוזי דן יחיד אלא קבע כי דיון בעבירות מסוג מוגדר לא יקויים אלא לפני ערכאות מוגדרות לאחר שרק אלו כשירות, על פי המצב המשפטי הנתון, לדון באישום ולהכריע בו".

10. טענת הסניגורים היא, כי גם בענייננו השאלה אינה אם תהיה סמכות בפועל להטיל עונש מוות על הנאשם בסוף הדרך. השאלה היא האם מדובר, באופן מהותי, בעבירה שעונשה מוות, ולו כאפשרות. אם מדובר בעבירה אשר זהו עונשה, הרי שהדיון כולו, מתחילתו ועד סופו, צריך להיות נתון להרכב מיוחד בלבד. זאת, ללא קשר לעמדת המדינה לעניין העונש וללא קשר לנסיבות הקונקרטיות, אשר אפשר שלא יאפשרו עונש מוות בפועל.

11. המשיכו הסניגורים וטענו כי לא נכון לפרש את סעיף 96 לחוק העונשין כסעיף הקובע או שולל נסיבות מחמירות בתנאים מסוימים. זאת, משום שאין מדובר בניסוח הרגיל שבוחר המחוקק, כאשר הוא קובע החמרה או הקלה בענישה, בהתאם לנסיבה מחמירה או מקלה, כחלק מהגדרת העבירה. הסניגורים סבורים שההשוואה היותר מתאימה היא דווקא לסעיף 300 לחוק העונשין, הקובע עונש מופחת לעבירת הרצח. סעיף 300 במהותו אינו קובע נסיבות מקלות בביצוע העבירה, ואינו משנה את התנאים להרשעה ברצח. מהותו של סעיף 300 היא קביעת תנאים חיצוניים, אשר בהתקיימם מסמיכים את בית המשפט להטיל עונש קל מהעונש היחיד הקבוע לעבירת הרצח. כך, לשיטתם, יש לקרוא גם את סעיף 96. אין מדובר בנסיבות שהן חלק מהגדרת העבירה, אלא בתנאים להטלת עונש המוות. ממילא, עונש המוות הקבוע בסעיף 99

בעינו עומד, כעבירה שעונשה מוות, ואין סמכות לדון בו אלא להרכב המיוחד.

12. הסניגורים הדגישו עוד, כי בעת הדיון בשאלת הסמכות, אין ליתן משקל לשיקולי יעילות ומעשיות, תוך התחשבות במספר התיקים בהם מואשמים נאשמים בעבירות סיוע לאויב או ריגול. זאת, משום שסמכות בית המשפט היא עניין מהותי, אשר מכוח עקרון החוקיות תלויה בהגדרותיו המדויקות של המחוקק. בהקשר זה, הפנו הסניגורים לע"פ 866/95 **סוסן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(1) 793 (1996) (כוונתם לפסקה 7 בדברי השופט גולדברג, אשר ציטט את בית המשפט המחוזי בתל אביב, בדברים שנאמרו מפי כב' השופט סטרשנוב, בתפ"ח 207/95 **מדינת ישראל נ' הלדשטיין**). מבחינה מעשית, הסניגורים אף הזהירו, כי אם מותב זה ידון בעניין שלא בסמכות, אפשר שההליך כולו יתבטל בערכאת הערעור, כפי שקרה בעניין **דדה הנ"ל** ובע"פ 476/78 **ביטון נ' מדינת ישראל** פ"ד לג(2) 757 (1979).

13. המדינה, בתשובתה, עמדה על כך שמדובר בעניין פשוט של נסיבה מחמירה. נסיבה, המנוסחת בסעיף 96 לחוק העונשין במילים "אם העבירה נעברה בתקופה שבה מתנהלות פעולות איבה". לשיטתה, רק אם המדינה טוענת בכתב האישום להתקיימותה של הנסיבה המחמירה, העבירה הופכת להיות עבירה שעונשה המרבי הוא עונש מוות. אם המדינה אינה טוענת להתקיימות הנסיבה המחמירה, ממילא אין העונש עונש מוות והסמכות נתונה לבית המשפט המחוזי בהרכב רגיל. המדינה סבורה שניתן להקיש עניין זה לסעיף 333 לחוק העונשין, גרימת חבלה חמורה, שעונשה 7 שנות מאסר. אולם, בהתקיים הנסיבות המחמירות המפורטות בסעיף 335(א) מוכפל העונש המרבי, והסמכות עוברת לבית המשפט המחוזי.

דין

14. לאחר עיון בטענות הצדדים, יש לדחות את הטענה המקדמית, ולקבוע כי הסמכות לדון בכתב אישום זה נתונה למותב תלתא של בית המשפט המחוזי. זאת, תוך אימוץ הניתוח של בית המשפט המחוזי בתל אביב בעניין **מנבר**. יתרה מזו, יש לקבוע כי הרכב מיוחד, לפי חוק עבירות שעונשן מוות, אינו מוסמך לדון בכתב האישום.

15. למרות הניסוח החרגי, הפירוש הנכון של סעיף 96 לחוק העונשין, הוא כי התנאי להשתת עונש מוות, על העובר עבירה שעונשה מוות לפי פרק ז לחוק העונשין, אינו תנאי בענישה הקשור לשלב גזר הדין, אלא נסיבה מחמירה, כחלק מהגדרת העבירה.

16. יש לדחות את ההשוואה שערכו הסניגורים בין סעיף זה לבין סעיף 300 לחוק העונשין. כידוע "עניינו של סעיף 300 רק במידת העונש, ולא בהתקיימותו של סייג לאחריות פלילית. ולא זו בלבד, אלא שמדובר בו בחריגה מעונש החובה הקבוע בחוק. מכאן, שאין להחיל על סעיף זה את כללי הנטלים של הדין הפלילי המהותי, שבבסיסם עומדת חזקת החפות של הנאשם. על הנאשם הטוען כי נתקיימו התנאים שבסעיף 300 להפחתה בעונשו, להביא את ראיותיו ולשכנע את בית המשפט בקיומם של התנאים, אם כי ברמת שכנוע של מאזן הסתברויות" (ע"פ 3243/95 **צלאח נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(1) 769 (1998)). משמע, מדובר בנסיבה מיוחדת לקולה, אשר הנטל לגביה הוא על הנאשם, וזאת רק בשלב גזר הדין. אם שכנע, מתרחב שיקול דעת בית המשפט, והוא רשאי לחרוג מ"עונש החובה". אולם, לא זה הדין לגבי סעיף 99 וסעיף 96. מלשון הסעיף משתמע, ואף הדעת נותנת, כי התנאי "אם העבירה נעברה בתקופה שבה

מתנהלות פעולות איבה", היא נסיבה עובדתית ראשונית, אשר על המדינה להוכיחה מעבר לספק סביר, על מנת שניתן יהיה להורות על עונש מוות. מהותית, קשה למצוא הבדל בין רכיב זה, לבין נסיבה מחמירה "רגילה", שהיא חלק מהגדרת עבירה.

17. סעיף 96 הוא חלק מסימן א לפרק ז' לחוק העונשין, העוסק ב"הוראות כלליות" לפרק כולו. פרק זה הוא שריד לנוסח המקורי של תחיקת עבירות העונשין, שעניין ביטחון, אשר לא היו חלק מפקודת החוק הפלילי, 1936. מדובר בהוראות אשר נחקקו באופן עצמאי, במסגרת חוק דיני עונשין (בטחון המדינה, יחסי חוץ וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957 (להלן: "החוק המקורי"), בטרם שולבו כל דיני העונשין אל תוך חוק העונשין, תשל"ז - 1977. החוק המקורי כלל הוראות כלליות אחדות, הבאות לידי ביטוי היום בסימן א' של פרק ז' לחוק העונשין. הוראות, אשר עניין הרחבת ההגדרות של עבירות הביטחון, כגון השוואת דין הקושר לדין המבצע (סעיף 2 לחוק המקורי, הוא סעיף 92 לחוק הנוכחי); הגנות מהותיות כלליות, הנדרשות במדינה דמוקרטית, כגון הגנה למי שפועל כדין ובתום לב לשינוי סדרי המדינה (סעיף 4 לחוק המקורי, הוא סעיף 94 לחוק הנוכחי); וכן יצירת איסור כללי על "חיפוי" על עבירות מסוג זה (סעיף 5 לחוק העיקרי, הוא סעיף 95 לחוק היום).

18. בין שאר ההוראות הכלליות בא סעיף 6 לחוק המקורי, הוא סעיף 96 לחוק העונשין כניסוחו היום, הקובע אימתי ניתן להטיל עונש מוות. אכן, תיאורטית ניתן לפרש סעיף זה כעין ההוראות העונשיות הבאות בחלק הכללי לחוק העונשין, כגון סעיף 41 לחוק העונשין, הקובע כי "מאסר עולם", שאינו "מאסר עולם חובה", משמעו עונש בן 20 שנה. אולם, אין הסעיף יוצא מדי פשוטו והקשרו. פשוטו - סעיף בו מוגדרת נסיבה מחמירה, אשר רק כאשר תתקיים ניתן להטיל עונש מוות. הקשרו - הגדרה מהותית מיוחדת של היקף האחריות בעבירות הבטחון אשר בפרק ז' לחוק העונשין, אשר באה לידי ביטוי במספר סעיפים שונים, ובמספר הקשרים שונים. אחד ההקשרים הוא עצם קיום עונש המוות, כאשר לשם תחולת העונש החמור הזה, יש להוכיח רכיב עובדתי מחמיר. על פני הדברים, מדובר ביסוד מחמיר לעבירה, לכל דבר ועניין.

19. אכן, החוק המקורי, משנת 1957, נקט בסגנון שאינו רגיל. בדרך כלל, דיני העונשין מגדירים בסעיף הפשוט את העונש הקל, ובסעיף המפרט נסיבות מחמירות את העונש החמור (כגון סעיף 345(ב) לחוק העונשין). לחלופין, נקבע הדבר בסעיף אחד, ובו רישא מקלה וסיפא מחמירה (כגון סעיף 415 לחוק העונשין) או רישא מחמירה וסיפא מקלה (כגון סעיף 7(ג) לפקודת הסמים). החוק המקורי משנת 1957, מנה רשימת עבירות ובצדן עונשים, כאשר לחלקם נקבע עונש "מיתה או מאסר עולם". בצד כל אלו, הובהר בסעיף נפרד וכללי, כי עונש המוות תלוי בהוכחת נסיבה מחמירה מיוחדת. **הסגנון השונה, והטכניקה החקיקתית החריגה, אינם משנים את המהות.** המדובר בסעיף אשר מגדיר נסיבה מחמירה, אשר בהתקיימה, העונש הקבוע לחוק חמור יותר.

20. אין חולק על הדברים החדים שנאמרו על ידי השופט שמגר בעניין דדה הנ"ל, כפי שציטט הסנגור בהרחבה בדיון. אולם, אין לדברים כל השלכה על המחלוקת שלפנינו. אכן, הסמכות של בית המשפט אינה רק לעניין קביעת החפות או האשמה והטלת העונש, אלא הסמכות נוגעת לעצם הטיפול בעניין, מתחילת הדיון ועד סופו. אולם, עקרון זה אינו משליך על השאלה, למי הסמכות. הסמכות לדון בעבירות שבגינן ניתן להטיל עונש מוות, אכן נתונה להרכב המיוחד, לפי חוק עבירות שעונשן מוות, מתחילה ועד סוף. אולם, הנאשם דן לא הואשם בעבירה שעונשה מוות, שכן, המדינה לא טוענת להתקיימות הנסיבה

המחמירה, המביאה את עבירת הסיוע לאויב, לעבירת סיוע לאויב "בתקופה שבה מתנהלות פעולות איבה". הנאשם מואשם, אפוא, בעבירה קלה יותר, שעונשה המרבי מאסר עולם.

21. אכן, צודקים גם הסנגורים, בהתאם לדברים שנאמרו בהלכת **סוסן** כי שאלת הסמכות לא תיגזר משיקולי יעילות, בוודאי שלא בעניין מסוג זה. אולם, אף עניין זה לא רלוונטי לענייננו. שכן הסמכות נובעת מסיווג העבירה, וכאמור, הנאשם לא מואשם בעבירה שעונשה מוות.

22. השתמעה טענה נוספת של הסנגורים, והיא כי אם יתברר במהלך הדיון שאכן מדובר בתקופה בה התקיימו פעולות צבאיות נגד ישראל, הרי שממילא יתברר כי בשלו התנאים להטיל עונש מוות, ועובדה זו עצמה, תעביר הסמכות להרכב מיוחד. אמנם, לפי כתב האישום, העבירות בוצעו לפני מבצע "צוק איתן" ואחריו, ולא במהלך המבצע. אולם, אף המדינה הודתה בדיון כי, לעניין חוקים אחרים, טוענת המדינה כי גם בתקופות רגיעה יחסית, נעשות פעולות איבה נגד ישראל, מתוך תחומי רצועת עזה (דברי עו"ד קישון בפרוטוקול עמ' 36 שורה 18). עם זאת, יש לקבוע כי צודקת המאשימה, כי יכולה היא לבחור את סעיף העבירה, וממילא את הסמכות. כך, יש מעשים רבים הניתנים לסיווג לפי עבירות שונות (כגון: תקיפה לשם גניבה, לעומת ניסיון לבצע שוד), ורשאית המדינה לבחור בסעיף המתאים, אף כשיטה מודעת לבחירת הערכאה המתאימה לטיב המעשה הקונקרטי. צודקת גם המדינה כי, למרות סמכות בית המשפט במסגרת סעיף 184 להרשיע בעבירות המוכחות בפניו, אין לומר כי האפשרות שנסיבות מסוימות תוכחנה, מהווה עילה לקבוע העדר סמכות. כך, אין חובתו של שופט דן יחיד, אשר מטפל באישום בהריגה, להעביר העניין להרכב שלשה, כל אימת שהוא רואה שקיימת אפשרות שתוכח "כוונה תחילה" ורצח. כך, שופט בית משפט השלום, הדן בעבירת "גרימת חבלה חמורה" אינו חייב להעביר העניין לבית המשפט המחוזי, גם אם הוא סבור כי קיימת אפשרות כי תוכח נסיבה מחמירה של ביצוע בחבורה או שימוש בנשק קר. לא כך נהגו בפועל בתי המשפט. להפך, בסמכות המדינה לנסח את כתב האישום, ומקובל שהמדינה בוררת את סעיף האישום.

סמכות בית המשפט וסוג ההרכב, נקבעים בהתאם לנוסח כתב האישום.

23. **סיכומו של דבר**, כתב האישום אינו כולל טענה מפורשת כי מתקיימת הנסיבה המחמירה אשר מאפשרת לבית המשפט להטיל עונש מוות. כתב האישום זה, כניסוחו היום, אינו מאפשר להטיל על הנאשם עונש מוות בסוף הדרך. המדובר, אם כן, בעבירה שעונשה המרבי הוא מאסר עולם, עניין הנתון בסמכות הרכב זה. לפיכך, נכון לאמץ את ההלכה שנקבעה בבית המשפט המחוזי בתל אביב בעניין **מנבר**. "באין סמכות בידי ביהמ"ש לגזור עונש מוות - נוכח אי קיום יסוד מיסודות "הנסיבות המחמירות" המפורטות בסעיף 96 לחוק העונשין - לא ניתן לומר כי העבירה "עונשה מוות" כלשון סעיף 1 לחוק בתי המשפט (עבירות שעונשן מוות), התשכ"א - 1960, ואין מקום להביא מקום להבאת הדיון בפני הרכב שופטים מיוחד, בראשות שופט עליון".

24. על כן אציע לחברי לדחות את הטענה המקדמית.

אלון אינפלד, שופט

השופטת ח. סלוטקי - אב"ד

אני מסכימה לאמור בחוות דעתו של חברי השופט א. אינפלד.

חני סלוטקי, שופטת

השופט א. חזק:

אני מסכים לאמור בחוות דעתו של חברי השופט א. אינפלד.

אריאל חזק, שופט

לפיכך הוחלט כאמור בחוות דעתו של השופט א. אינפלד.

הטענה המקדמית נדחית.

הראיות יישמעו במועד שנקבע.

המזכירות תעביר החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשע"ו, 07 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.

עמוד 7

אריאל חזק, שופט

אלון אינפלד, שופט

חני סלוטקי, שופטת
אב"ד